

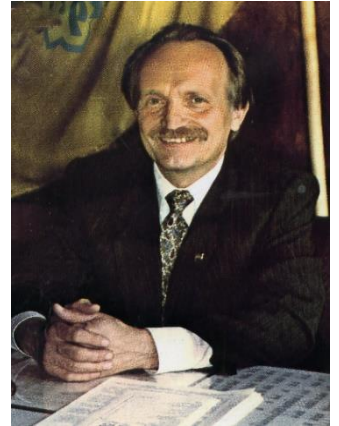

ЛИТАВРИ

Орган учнівського самоврядування
ЗЗСО №235 ім.В.Чорновола

«УКРАЇНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ»

В'ячеслав Чорновіл

“Литаври” –це газета самоврядування учнів ЗЗСО №235 ім.В.Чорновола. У газеті ви дізнаєтесь про життя нашої школи. Також читачі газети зможуть дізнатись багато нового та цікавого.

У номері:

Інтерв'ю з редактором газети.....	2
Пам'ять про день перемоги	3
Мистецтво квітів.....	4
Пам'ять про жертв політичних репресій....	5
Весняне натхнення в ЗЗСО№235.....	6
Воїн Інею.....	7-8
Олександр Зінченко та його неймовірна історія..	9
6 унікальних місць України, які варто відвідати.....	10-11

ІНТЕРВ'Ю З РЕДАКТОРОМ ГАЗЕТИ ЯКИМЧУК ЮЛІЄЮ АНДРІЇВНОЮ

Наближається до завершення навчальний рік. Важливою подією в шкільному житті стало відновлення шкільної газети «Литаври». Ми вирішили взяти інтерв'ю у головного редактора газети.

- Як зародилась ідея відновлення газети?

- Ідея відновлення газети зародилась ще під час майстер-класу від воєнного журналіста Юрія Лаврова, який у доступній формі розповів нам про всі тонкості важкої роботи журналіста. Разом з журналістом та однодумцями ми розподілили свої інтереси по темах. Далі вже на зимових канікулах розробили концепцію самої газети. І вже в кінці січня, скомпонувавши перші матеріали на комп'ютері, я мала досить вражаючий результат.

- Чому ти захотіла стати саме редактором газети?

- Бо я зрозуміла, що у мене вийде зробити цю роботу на хорошому рівні. Насправді, від редактора в повній мірі залежить якість газети, тому мені дуже приємно коли я чую позитивні коментарі від читачів газети, для мене це ніби оцінка моєї плідної праці.

- Скільки часу потрібно на редагування та оформлення газети?

- Редагування та оформлення залежить від обсягу, змісту, кількості статей. В цілому на редагування статей витрачаю приблизно 1 годину, а на оформлення газети – 2 години.

- Чи сподобалось працювати над газетою?

- Однозначно сподобалося. Особисто для мене ця робота була великим досвідом. Коли я бачила радісні обличчя наших читачів, які чекали новий номер, які по-своєму раділи газеті, я одразу розуміла на що було витрачено години наполегливої праці. Завдяки новій для себе роботі, я покращила свої навички та отримала нові.

- Чи будете ви продовжувати цю справу в новому навчальному році?

- Життя покаже, але планую продовжувати випускати газети і в наступному навчальному році. Тож з оновленими силами чекайте нові випуски нашої газети 😊

Якимчук Юлія Андріївна

ПАМ'ЯТЬ ПРО ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Вже минуло 74 роки, як закінчилася Велика Вітчизняна війна. З кожним роком стає все менше і менше тих, хто бачив її страхіття на власні очі. Попри це, до нашої школи кожного року приходять діти війни, щоб розповісти юним «чорноволівцям» про своє дитинство, обпалене полум'ям війни. Цього року така зустріч відбулася з невеличким запізненням через стан здоров'я ветеранів. Але, не дивлячись ні на що, 14 травня вони завітали до школи і взяли участь у заході, присвяченому Дню Перемоги і Примирення, який підготували учні 5-х, 6-х, 7-х класів. На святі були присутні діти війни: Медвідь Віра Іванівна, Шевченко Ганна Гаврилівна, Маслянікова Марія Василівна і Дорохіна Таїса Олексіївна. Зведений хор під керівництвом вчителя музики Аліни Миколаївни Святелик виконав воєнні та післявоєнні пісні, які не залишили байдужими жодного глядача.

Хвилюючими були розповіді гостей, які дали дітям можливість більш детально дізнатися про події, що відбувалися в Україні впродовж 4 років війни, та перейнятися духом свята Перемоги. Те що захід нікого не залишив байдужими було видно по очах вихованців, які виходили із зали, витираючи сльози...

Виступи хору та учнів під час заходу

МИСТЕЦТВО КВІТІВ

16 травня 2019 в межах предметного тижня з мистецтва відбувся майстер-клас для учнів 4-Б класу. Захід проводила Данковська Антоніна Олексіївна – вчитель образотворчого мистецтва та трудового навчання спільно з колегою – Поташним Євгенієм Михайловичем – вчителем трудового навчання, який допомагав виконувати роботи. Учасники виготовляли вироби на тематику "Квіти". До проведення майстер-класу були також залучені учениці 9-А класу. Ми із задоволенням допомагали малюкам, отримуючи приємні емоції від майстер-класу. Захід відбувся в дружній атмосфері. По його завершенню школярі створили вітальні листівки та квіти з сюрпризом

Процес створення
виробів під час
майстер-класу

ПАМ'ЯТЬ ПРО ЖЕРТВ ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

Важливою подією для кожного свідомого громадянина є дні, присвячені пам'яті жертв політичних репресій. Наша школа носить ім'я людини, яка віддала своє життя за волю української нації – В'ячеслава Максимовича Чорновола. Безумовно, наш заклад не залишився осторонь скорботної дати, і 17 травня 2019 було проведено захід: «Пам'ять про жертв політичних репресій». Учасниками заходу були доктор історичних наук, професор Київського національного університету будівництва і архітектури – Василь Федорович Деревінський, священник храму Живоносне Джерело – отець Роман Баранов, директор школи – Валерій Вікторович Гордійчук, здвр Анастасія Іванівна Штефан, учні 8-х, 9-А, 10-А класів, учителі школи.

Отець Роман провів панахиду за загиблими, які понад усе прагнули змінити тоталітарний режим. Учні старших класів Назарчук Олександра, Мельниченко Ігор, Черняк Максим, Федоренко Анастасія прочитали тематичні вірші поетів шістдесятників: Василя Стуса, Василя Симоненка, Ліни Костенко.

Василь Деревінський у доступній формі розповів школярам про діячів, які, попри складні часи, проявляли національну свідомість і любов до України. Проводячи паралель із сучасністю, Василь Федорович закликав учасників заходу почати з себе, зробити маленькі кроки для великого успіху та стати гідними громадянами у вільній Україні.

Панахида за загиблими, яку провів отець Роман Баранов

Лекція від Василя Деревінського

Якимчук Юлія, 9-А

ВЕСНЯНЕ НАТХНЕННЯ В ЗЗСОН№235

17 травня 2019 у нашій школі відбулася виставка учнівських робіт, яку організувала Данковська Антоніна Олексіївна – вчитель образотворчого мистецтва та трудового навчання. На ній були представлені роботи багатьох талановитих учнів, які цікавляться творчістю та люблять виготовляти речі власними руками. Було надзвичайно цікаво подивитися на таланти нашої школи.

Виставка учнівських робіт

ВОЇН ІНЕЮ

Як вам вже відомо, наша школа має багато талановитих вихованців. У цьому випуску ми пропонуємо познайомитись з дуже цікавим автором- Ютою Альв. Приємного читання.

Маленьке село з давніх-давен оточувало болото. Тому з часом деякі жалюгідні будиночки провалювалися, повільно, але невідворотно. Багато жителів села мріяли покинути це місце, що потопало у вологій землі. Але жоден так і не пішов, хоча особливо безстрашні «воїни» намагалися ... Ні, трясовину цілком можна було обійти, а знаючі люди навіть підказали б безпечну дорогу ... Жителі селища боялися не боліт. Все село тримали в страху зграї великих вовків, що мешкали за болотистою місцевістю. Скільки ж звичайних селян, мріючи про безхмарне майбутнє гинуло в пащі цих чудовиськ? Скільки сімей залишилося без батька і чоловіка?

«Коли ж тут з'явилися сірі хижакі, і що вони шукають?», - ось питання, які не давали спокою людям. Добре відомо було лише одне: жоден з вовків не проходив через трясовину. Що їх стримувало? Невже, люті звірі так боялися боліт? Деякі жителі вважали, що

шлях вовкам перепиняли густі зарості вересу, адже ця рослина оберігає від нечисті. Як би там не було, вовки ніколи не заходили в село, а люди більше намагалися не виходили за його межі. Так тривало ... Довгий час. Здавалося, ніхто не пам'ятає, коли селище було вільним і не страждало від втрати зв'язку

з іншими населеними місцями. Жителі змирилися зі своєю долею, і останні кілька років їх турбувала лише можливість стати обідом для когось з сірих демонів. А потім ... Потім прийшла зима. Холодна і жорстока міледі, якій захотілося мати крижані сані, запряжені різноманітними домашніми тваринами ... В одну ніч село спорожніло від пухнастих друзів. Вимерли корови, бики, кози, коні, кури і навіть собаки з кішками! Відразу почалася паніка, що село прокляте Богом, і за звірями загинуть і люди ... Тільки ось на горі вовки-охоронці залишилися живенькі. І все ж ніхто не ризикнув піти ...

А далі справдилися найгірші підозри ... Недугою, що вбила всю худобу, захворіли і люди ... Першими жертвами стали діти. На обличчях бідних матерів з'явилися сльози, нагадував про себе і тепер відсутній сон. Село занурилося в ще більший морок і тишу. Вулиці вже не перетинали зайняті роботою селяни. Вони ... змирилися? Так ... Віра в перемогу над сіроманцями покинула їх серця.

Кожен, кожен вирішив, що кілька тижнів життя краще, ніж миттєва смерть у пащі хижаків. Навіть страждання дітей, не надихали боягузів, що змирилися зі своєю долею... І все ж жалюгідне село відвідав порятунок.

Одного ранку, коли трясовина зникла з поля зору, оповита білим покривалом туману, коли всі стежки були покриті скрипучим снігом, а дерева заснули під

прикрасами з інею, того ранку один маловідомий чоловік пішов до заповітної межі, до паркану з вересу ... Того ранку селяни отримали свободу від безжальних вовків. Ближче до обіду більшість населення покинуло прокляте селище. Ніхто не забирав з собою ніяких речей. Та й забирати було нічого ... Люди покидали свою в'язницю з щасливими обличчями, і ніхто навіть не задумався, чому вовки, що ніколи не відходили від села, пропали. Це не цікавило їх. Ці люди навіть не знали, кому зобов'язані життям і свободою ... До вечора селище спорожніло ... Здавалося, ніби селяни виїхали на ярмарок, а завтра повернуться ... По порожніх вулицях танцював зажурений вітер. Він втратив свою єдину втіху - діточок, у яких можна стягнути капелюшок, і нести його кілька метрів по повітрю, змушуючи дівчурку мчати за ним ... Але чи так порожні були вулиці? Там, на самому краю села, в барвистих доріжках вересу, сиділа дівчина. Вона єдина залишилася чекати воїна, що віддав життя заради інших. Вона єдина знала правду ... Можливо не всю, але хоча б частинку ... Зарослі вересу потопали в снігу, який був прикрашений кров'ю ... Ось кривавий відбиток чобота, ось ще один, а там, метра через три, червоні сліди вовчих лап. Це - згадка про битву, що забрала життя і героя і лиходіїв. Але вона така нікчемна, що до ранку сніг знищить і її ... А дівчина все сиділа там, на цьому маленькому полі битви. Вона плакала, і не могла повірити в смерть воїна, а може, навіть чекала, що зараз він вийде з лісу і посміхнеться їй ... Він знав, що не повернеться. Він знав, що ніхто не стане називати його героєм. Йому не потрібна була слава. Він зробив це заради невинних дітей. А потім він стояв за спиною єдиної людини, якій був дорогий. Ні, не він, усього лише його привид. Він чув її тихий, ледве чутний плач, і спостерігав, як тонкі руки плетуть вінок з вересу ... Вона не бачила його, адже більшість людей не здатна помітити привидів. А потім повільно, ніби шляху назад вже не буде, дівчина поклала сплетений вінок на кривавий слід, і прошепотіла: «Ти врятував недостойних людей, що навіть не знали твого імені ... Ти вчинив як лицар. Нехай сніг буде добрий до тебе, Воїн Інею ... »

Автор: Юта Альв

Верхова Вероніка, 9-А

ОЛЕКСАНДР ЗІНЧЕНКО ТА ЙОГО НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ

Травень 2019 року. Манчестер Сіті другий рік поспіль виграє Англійську Прем'єр Лігу! А це Олександр Зінченко - гравець збірної України, без нього цей трофей не відправився би в клубний музей!

Народився Олександр в місті Радомишль (Житомирська область). У футбол грав ще з раннього віку. Через деякий час опинився в академії Донецького

Олександр Зінченко

Шахтаря та став її капітаном.

Але через воєнні дії, сім'я переїхала до Росії, молодий талант довго не міг себе знайти і грав в аматорських лігах. Через пів року опинився в «Уфі» де розкрився на максимум. У 2016 сталося те, в що повірити важко. Зінченко стає гравцем «Манчестер Сіті» один з найкращих клубів у світі.

Конкуренція була занадто важкою і на правах оренди Сашко переїхав грати у «ПСВ». У 2017 Зінченко повернувся до своєї команди, але дуже довго сидів на лаві

запасних. Проте Олександр має те, що допомогло йому стати кращим в такій команді – бажання, характер, віра та робота над собою. Він відмовився переходити в інші клуби і сказав, що його місце в Манчестері. Всі з нього сміялися і казали, що йому до рівня гри такої команди дуже далеко, але подивіться на це фото, сміється тепер лише він!

Це трофеї які він виграв лише за цей сезон!

Хіба міг хтось уявити, що звичайний хлопець із Радомишля зможе стати основним гравцем найкращої команди світу і перетворитися в одного з найкращих флангових захисників, отримати нагороду «Найкращий гравець місяця» стати гравцем, без якого перемоги команди важко уявити. Напевно ніхто, окрім самого Зінченка. Він ніколи не скаржився, він посітньо тренувався, показував все на що він здатен, ціленапрямлено йшов до своєї мети не слухаючи інших і вірив, що в нього все вийде! Справжній приклад для кожного, як тяжка праця дає свої плоди. Пишаємось нашим козаком!

Нужнов Владислав,10-А

6 УНІКАЛЬНИХ МІСЦЬ УКРАЇНИ, ЯКІ ВАРТО ВІДВІДАТИ

Україна – чарівний край з унікальними місцями, про які слід знати. Пропонуємо вам екскурс для ознайомлення з красотами нашої Вітчизни.

1) Манявський водоспад – один з найбільших водоспадів України. Його висота близько 20 метрів. Вода крижана, але скупатися біля підніжжя в невеличкому озерці можна, тим паче, що, за розповідями місцевих мешканців ці води мають цілющі і молодильні властивості. Природа в цій місцевості така, ніби тут ніколи не ступала нога людини і все навколо саме таке, яким задумала матінка-природа.

Івано-Франківська область

Тернопільська область

2) Оптимістична печера – найдовша в світі гіпсова печера. Її довжина - 240 км, і це тільки та частина, яка вже досліджена. Цікаво, що колір гіпсу змінюється. У верхній частині 20-метрового шару він темно-бурий, а ось в нижньому – жовто-сірий. До печери проводять «експедиції», але будьте готові до випробувань.

3) Актовський каньйон. Довжина каньйону - близько 4 кілометрів, висота скель - до 50 метрів. Але це не завадило йому отримати у народі назву «Долина диявола». Назви, звичайно, похмурі, а ось світанки тут казкові – при перших променях сонця скелі стають рожево-багряними.

Миколаївська область

Херсонська область

4) Олешківські піски. Найбільша пустеля Європи. Так, ви не помилилися! В Україні є пустеля. Її ділять на 7 частин, кожна з яких відрізняється своїми природними і кліматичними особливостями. В пустелі зустрічаються невеликі оазиси.

5) Бакота. Це село затопили у 1981 році, коли будували новий Дністровський гідровузол. Тут міститься скельний чоловічий монастир, в якому у сиву давнину люди ховалися від набігів татар. Зараз Бакота – це місце з дивовижною природою.

Хмельницька область

Херсонська область

б) Озеро Лемурийське – Українське мертве море. Одна з його особливостей – рожевий відтінок води через водорості, які в ній мешкають. Рівень солі у озері не нижчий, ніж у Мертвому морі, вода цілюща. Грязі у прибережній зоні також є лікувальними, на них вже звернули увагу європейські косметичні компанії.

Петренко Євгенія,9-А

Головний редактор: Якимчук Юлія Андріївна

Оформлення газети: Якимчук Юлія Андріївна

Наклад: 25

Адреса редакції: вул. Кільцева дорога 1Б, ЗЗСО №235 ім.В.Чорновола